

Dr. Márfi Gyula veszprémi érsek: *Időszerű példakép.*

(Új Ember, 2005, 60. évfolyam, 2005-03-27 - 2005-04-03 / 13-14. (2954-2955.) szám, 10. old.)

A Veszprémi Főegyházmegye vértanújára, a hatvan éve orosz katonák által meggyilkolt Bódi Mária Magdolnára emlékeznek április 2-3-án Litéren - a helyi önkormányzat és a balatonfüzfői plébánia szervezésében, az érsekség támogatásával. A megemlékezés során imádkoznak azért is, hogy a tisztaságának védelmében vértanúságot szenvedett fiatal leányt is a magyar boldogok és szentek sorában tisztelhessük.

Bódi Magdi két másik vértanú, Salkaházi Sára és Maximilian Kolbe között a krakkói magyar kápolna falán

A Veszprém megyei Litéren 1945. március 23-án egy kedves, csinos és szent életű munkáslány vértanúhalált szenvedett Krisztusért. Ennek a lánynak, Bódi Mária Magdolnának arcképe ott látható a krakkói Isteni Irgalmasság Bazilika magyar kápolnájának (Capella Communio Sanctorum) a magyar szenteket és boldogokat ábrázoló hatalmas mozaikján a boldoggá avatásra várók között.

Magdi rövid, de teljesnek mondható életét a Veszprémi Főegyházmegye területén élte le. Szülei uradalmi cselédek voltak, akik vallásos nevelést nem kaptak. Az édesapa iratainak hiányában a szülők szentségi, sőt polgári házasságot sem köthettek.

1921. augusztus 8-án Szigligeten született kislányuk. A badacsonytördemici templomban keresztelték meg augusztus 15-én. Magdi azonban a családban vallásos nevelést nem kapott, csak az iskolai hittanórákon tanult istenismeretet. Buzgón végzett elsőáldozásától kezdve Jézus maga vonzotta, vezette minden jóra, szépre fogékony lelkét. Talpraesett, vidám, jó tanuló gyermek volt. Hitoktatója és tanítója hamar fölfigyelt rá. 1934-ben költöztek Köveskálról Mámapusztára. Olvasni nagyon szeretett. A plébánosától kapott, lelki fejlődését elősegítő vallásos könyvek révén egyre komolyabb hitbeli tudásra tett szert, amit tettekre igyekezett váltani. Magdi tizennegyedik életévében már nagy igyekezettel segített a háztartásban, a mezei munkában is jobbkeze lett édesanyjának, aki korán észrevette hosszan tartó imádságait, apró önmegtágadásait. Ezek mind jobban erősítették Jézus iránti hűségét, edzették akarátát. Mindenütt segített, ahol csak szükségét látott. Különös szeretettel foglalkozott a kisgyerekekkel, akiket sok kedvességgel igyekezett Jézushoz vezetni.

Tizenhét éves volt, amikor Balatonfüzfőn népmissziót tartottak. Ekkor kezdett megvilágosodni előtte, hogy egészen Jézusé akar lenni. Vonzotta a szerzetesi

élet, ám ennek megvalósulásában akadályt jelentett egyházzogilag törvénytelen származása. Fájó szívvel vette tudomásul, hogy az akkori rendi szabályok értelmében ezt a vágyát nem követheti.

A következő évben a fűzfőgyártelepi Nitrokémia Rt. munkásnője lett. Gyári munkája mellett otthon továbbra is ő végezte a háztartási munkák nagy részét. Három műszakos beosztása ellenére megtalálta a módját, hogy a gyártelepi templomban naponta találkozzék a szentáldozásban az Úr Jézussal. A gyárban sokféle ember dolgozott, gyakori volt a káromkodás, az ocsmány beszéd, de gyakoriak az egyházellenes, rágalmazó kijelentések is. Munkatársai tapasztalhatták, hogy Magdi a vallásossága miatt saját személyét ért ugratásokra talpraesetten, derűvel válaszolt. Az egyházellenes vádakhoz biztos világnézeti tudással, okos érveléssel, de sohasem sértő módon cáfolta meg. Mivel magatartását a szelíd szerénység jellemezte, amelyhez adott esetben kellő humor is járult, munkatársai kezdeti ellenérzését tisztelet váltotta fel. Jelenlétében már vigyáztak szavaikra. A gyár vezetői is megbecsülték jó munkáját.

Csinos nő lett, akinek több kérője is volt. Nagyon szerette a kisgyerekeket, nagyra becsülte az anyaságot, mégsem ebben látta a hivatását. Húszévesen, első zárt lelkigyakorlatán, kellő megfontolás után, 1941-ben szüzességi fogadalmat tett. 1942-ben kongreganistává avatták. Ezután még nagyobb buzgalommal foglalkozott a Szívgyárda keretében az addig is általa vezetett gyermekekkel.

Fűzfőgyártelepen a polgári iskolát magántanulóként végző csoport felnőtt tagjai között sikeresen tette le a vizsgákat.

Mindezek mellett találékonyan igyekezett segíteni minden rászorulón. A Katolikus Dolgozó Lányok Szövetsége vezetőképző tanfolyamának elvégzése után az iparban dolgozó munkáslányokból kis csoportot szervezett, a lányokat öntudatos, katolikus világnézetre nevelte, miközben közösen végezték a szeretetszolgálatot. Háborús idők voltak. Ápolónői tanfolyamot szervezett a lányok számára, melyen maga is részt vett. Magdi és leányai öregeket, kisgyermekes anyákat, a füredi katonakórházban pedig sebesülteket látogattak. Ahol szükségét látták, segítettek.

Magdi kérte az Úrtól, hogy fiatalon halhasson meg, és halálával is közelebb segíthesse a fiatalokat hozzá.

1944-ben Magdi családja már Litéren lakott. Decemberben a harcok zaja mind közelebről hallatszott. A nők sorsáról aggasztó híreket hallva tisztaságuk megvédésére buzdította leánytársait, és elhatározta, hogy élete feláldozása árán is megtartja Jézusnak tett fogadalmát. Ennek ideje 1945. március 23-án jött el.

Az asszonyok az óvóhely lejárataiban tartózkodtak, amikor két fegyveres szovjet katona érkezett. Egyikük Magdira támadt. A lány ellenállt, és a katonától megszabadulva menekülni igyekezett, miközben a bunker lejárataánál a többieket figyelmeztette felindult arccal, de nyugodt hangon: "Annuska, meneküljön, mert magán lesz a sor. Én már meghalok... Édesanyám, menjenek innen, én most már meghalok..." Közben a túlsó kijáratnál megjelent a katona, dühös arccal. A szeme alatt vér szivárgott, Magdi védekezésének nyoma. Magdit az udvaron meglátva azonnal lőtt. Vagy hat lövés fűrődött Magdi hátába, aki az első lövésnél megállt, a második után két karját az ég felé tárta, majd összezárta a szavakkal: "Uram, Királyom! Végy magadhoz!" Zsebében újra a rózsafüzért szorította. Az utolsó golyó szíven találta.

Két hét múlva - az ostromállapot idejére adott római felhatalmazások alapján - szülei szentségi házasságot kötöttek. Az akkori állami törvények ezt polgári kötésnek is elfogadták. Szülei ettől kezdve vallásosan éltek.